

Ο Τάλως είναι το μοναδικό αυτόματο στην παγκόσμια βιβλιογραφία που περιγράφεται τόσο παραστατικά από όλους τους λαούς, ώστε δεν αμφιβάλλει κανείς ότι υπήρξε το πρώτο και μοναδικό ρομπότ για πολλούς λόγους. Καμία άλλη μυθολογία δεν εμφανίζει έναν τέτοιο μηχανικό γίγαντα με τεχνολογική υποστήριξη. Κατά τον 4ο αιώνα π.Χ., Έλληνες μηχανικοί ξεκίνησαν να κατασκευάζουν αληθινά αυτόματα. Καμία απ' αυτές τις δημιουργίες δεν ήταν διάσημη σαν τον Τάλω, ο οποίος εμφανιζόταν σε ελληνικά νομίσματα, παραστάσεις αγγείων, δημόσιες τοιχογραφίες και σε θεατρικές παραστάσεις. Ακόμη και 2.500 χρόνια πριν, οι Έλληνες είχαν ξεκινήσει ήδη να ερευνούν τη διακριτική γραμμή ανάμεσα στους ανθρώπους και τις μηχανές.

Υπάρχουν πολλές θεωρίες σχετικά με την προέλευση του εν λόγω ρομπότ. Άλλοτε εκλαμβάνεται ως ανθρώπινο ον και σε αυτή την εκδοχή, θεωρείται γιος του Κρητός, του ομώνυμου ήρωα του νησιού ή του Οινόπιωνος και άλλοτε εκλαμβάνεται ως μηχανικό ον, οπότε θεωρείται κατασκευάσμα του Ήφαιστου ή του Δαίδαλου, κυρίως όμως θεωρείται ότι είναι ηφαιστειότευκτο.

Τρεις φορές τη μέρα, ο χάλκινος φύλακας περιφερόταν γύρω από το νησί ψάχνοντας για εισβολείς. Όταν αναγνώριζε πλοία να πλησιάζουν στην ακτή, εκτόξευε τεράστιους σφκλίθους στον δρόμο τους. Αν κάποιος επιζώντες έφταναν ως την παραλία, θέρμαινε υπερβολικά το μεταλλικό του σώμα και έλιωνε τα θύματα στον θώρακά του, άρα διέθετε εσωτερικό σύστημα πυράκτωσης, και τα θανάτωνε. Κατασκευασμένος από χάλκο, τελευταίος απόγονος του χάλκινου γένους είχε μόνο μία και μοναδική φλέβα όπου ήταν ο σωλήνας μέσω του οποίου είχε γίνει η έκχυση του χαλκού, όταν κατασκευαζόταν. Η ιχώρ, το «αίμα των θανάτων» όπως θα απαντήσει ένας σύγχρονος γνώστης, ήταν τα υγρά μπαταρίας που έδιναν κίνηση στο ρομπότ μέσω υδραυλικής πίεσης που υπήρχαν σε αυτή τη φλέβα.

Το τέλος του ήρθε, όταν ο Ιάσωνας με τους αργοναύτες του και τη Μήδεια μαζί, έφαγαν ένα ασφαλές λιμάνι να ξεκουραστούν. Πριν προλάβουν να αγκυροβολήσουν, ο Τάλως τους κατώλαβε. Καθώς οι Αργοναύτες δέλιασαν όταν πλησίαζε το τρομερό αυτό αυτόματο, η μάγισσα Μήδεια πρόσεξε μια γυαλιστερή βίδα στον αστράγαλο του ρομπότ και κατέστρωσε μια ευφυή κίνηση. Έκανε μια συμφωνία με τον Τάλω: ισχυρίστηκε ότι μπορούσε να τον κάνει θάνατο με αντάλλαγμα να του αφαιρέσουν τη βίδα. Χωρίς ο ίδιος να γνωρίζει για τη μεταλλική του φύση και νιώθοντας αρκετά άνθρωπος για να επιθυμεί αιώνια ζωή, δέχτηκε. Κι ενώ η Μήδεια μουρμούριζε ξόρκια, ο Ιάσωνας έβγαλε τη βίδα. Όπως η ίδια υποψιάστηκε, η βίδα ήταν το αδύναμο σημείο του ρομπότ του Ήφαιστου. Το ιχώρ έρεε σαν λιωμένος μόλυβδος, στραγγίζοντας τον Τάλω από την πηγή της δύναμής του, όπου και κατέρρευσε με μια βροντερή πρόσκρουση. Ο ομώνυμος πολεμικός πύραυλος εδάφους-αέρος πήρε το όνομα του από αυτό το ρομπότ.

Τα «έξυπνα» πλοία των Φαιάκων

Οι Φαίακες ήταν γνωστοί για την ναυτοσύνη τους, όντας λαός που εξαρτιόταν από τον Ποσειδώνα. Ο Όμηρος τους αποκαλούσε «ναυσικλητούς». Ήταν οι αγαπημένοι των θεών και φίλοι των ανθρώπων. Αναφέρεται ότι κατοικούσαν στην Υπέρεια, στα πέρατα δηλαδή του κόσμου και αποκαλούνταν «αγχίθεοι» ως συγγενείς των θεών. Αυτό δίνει στον πολιτισμό τους μια άλλη υπόσταση, μια πολιτισμική υπόσταση, που για τους αρχαίους συνεπαγόταν με κάποιες μεταφυσικές «θεϊκές» ιδιότητες με τις οποίες είναι προικισμένα τα πλοία τα οποία ναυπηγούσαν. Από πολλούς ερευνητές δεν έχει ταυτοποιηθεί ακόμα τουλάχιστον επίσημα ποια ήταν η «νήσος των Φαιάκων», καθώς υπάρχουν θεωρίες πως βρισκόταν στην Ανταρκτική, στην Αμερική ή ακόμα και στον Ατλαντικό Ωκεανό και έχει χαθεί. Υποστηρίζεται, επίσης, ότι ίσως να είναι και η ίδια η Ατλαντίδα, με επικρατέστερη όμως την Κέρκυρα, την οποία και ο Θουκυδίδης επιβεβαιώνει αλλά με αβεβαιότητα από τους σύγχρονους ερευνητές. Παράλληλα, η ετυμολογία της λέξης Φαίακας (Φαίαξ ή Φαίηξ στον ενικό αριθμό) σημαίνει σταχτής ή σκούρος, άρα ο Όμηρος μιλάει για σκουρόχρωμους κατοίκους.

Η κοινωνία των Φαιάκων ήταν η πιο πολιτισμένη από όσες συνάντησε ο Οδυσσέας όταν φιλοξενήθηκε από την Ναυσικά στο μακρινό του ταξίδι προς την Ιθάκη, η οποία είναι υπαρκτό νησί στο Ιόνιο πέλαγος όπως όλοι γνωρίζουμε, και οι ίδιοι οι Φαίακες ήταν μέτοχοι της ελληνικής παιδείας από τους διαλόγους του Οδυσσέα που έχουμε μαζί τους. Μέσα από τις ραψωδίες η, θ και ν ο Όμηρος μας πληροφορεί ότι κάθε άλλο παρά συνηθισμένα πλοία ήταν τα συγκεκριμένα που είχαν. Ήταν πλοία κατασκευασμένα από ένα άφθαρτο, αδιάβρωτο υλικό, άρα δεν ήταν ξύλινα και δεν μπορούσε να τα καταστρέψει τίποτα, ενώ τα πλοία έπλεαν με την πλώρη τους ανασηκωμένη, όπως τα σημερινά ταχύπλοα. Αυτά τα πλοία ήταν νοοκίνητα, διαβάζοντας την ανθρώπινη σκέψη και καθοδηγούνταν από κάποιο χειροκίνητο τιμόνι, καθώς δεν υπήρχε καπετάνιος. Είχαν τεχνητή νοημοσύνη, διαθέτοντας «νοήματα και φρένας ανδρών» (Οδ. θ'), έχοντας την επιλογή να επιλέξουν αν πρέπει να εκτελέσουν μια εντολή ή όχι. Είχαν ένα είδος «σκληρού δίσκου» γεωγραφικών δεδομένων, στην σημερινή γλώσσα της τεχνολογίας GPS καθώς ήξεραν «πάντων πόλιας και πίονας αγρούς» (Οδ. θ').

Παράλληλα, διέθεταν μηχανισμό τεχνικής αντιβαρυντικής αιώρησης, που τους επέτρεπε να πετάνε «ως εί πτερον ηέ νόημα» (σαν τα πουλιά ή σαν τη σκέψη). Είχαν ασπίδα ηλεκτρομαγνητικού πεδίου, η οποία δεν επέτρεπε στους εχθρούς να τα βλάψουν («ούδε ποτέ σφιν ούτε τι πημανθήναι έπι δέος»). Είχαν μανδύα οπτικής κάλυψης, που τους επέτρεπε να γίνονται αόρατα στα μάτια των εχθρών τους, σαν να είναι «ηέρι και νεφέλη κεκαλυμμένοι». Είχαν εξαιρετικά γρήγορους κινητήρες, που τους έδιναν τη δυνατότητα να αναπτύσουν γρήγορη ταχύτητα, γρηγορότερη από κάθε βιολογικό οργανισμό. Στο αυτοματοποιημένο περιβάλλον που περιγράφει ο Όμηρος,